

Co-funded by
the European Union

STORIES
EMPOWERMENT 4

Ιστορίες ενδυνάμωσης

2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380

*Δουλεύοντας στην αξία της
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ*

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ.....	05
“Η αλεπού και ο πελαργός”.....	06
Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ.....	08
“Η αλεπού και το λιοντάρι”.....	09
Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ.....	10
“Μια κουβέρτα από λόγια”.....	11
Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ.....	13
“Ο μικρός στρατιώτης”.....	14
Δουλεύοντας στην ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΤΑΞΗ.....	17
“Η μαιμού και το λιοντάρι”.....	18
Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ.....	20

“Το ασχημόπαπο”.....	21
Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ.....	23
“Η πεντάμορφη και το τερας”.....	24
Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ.....	26
“Το αχαριστό λιοντάρι”.....	27
Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ....	29
“Ο σκαντζόχοιρος και η αλεπού ”.....	30
Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ.....	32
“Η τοσοδούλα”.....	33
Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ.....	37
“Η ιστορία του ψαρα και της γυναίκας του”.....	38
Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ.....	40
“Η πριγκίπισσα και το μπιζέλι”.....	41

Δουλεύοντας στην αξία της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ.....42

“Ο πελαργός και η αλεπού”.....43

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Η ιστορία μπορεί να ξαναγραφτεί υπό το πρίσμα της κοινωνικής ένταξης, καθώς η αλεπού δεν είναι σε θέση να αποδεχθεί τη διαφορετικότητα του φίλου της, του πελαργού ή να αναγνωρίσει τη θλίψη που προκαλεί η δική του συμπεριφορά στον φίλο του ζώο. Η αποδοχή της διαφορετικότητας σημαίνει ότι κάποιος μπορεί να διευκολύνει τις δικές του ανάγκες και να αναγνωρίζει τις ανάγκες των άλλων, ακόμη και χωρίς να τις έχει βιώσει από πρώτο χέρι μέσω της δεξιότητας της ενσυναίσθησης, η οποία είναι θεμελιώδης για την οικοδόμηση ικανοποιητικών σχέσεων.

“Η αλεπού και ο πελαργός”

Οι πρόγονοί μας μας λένε ότι σε μια μακρινή εποχή, όταν τα ζώα είχαν ακόμη το χάρισμα του λόγου και δεν ντρεπόταν να τα δουν οι άνθρωποι, μια αλεπού θέλησε να οργανώσει ένα δείπνο στο σπίτι και κάλεσε τον φίλο της τον πελαργό. Οι αλεπούδες, όπως είναι γνωστό, είναι από τη φύση τους πονηρά ζώα και πολλές φορές μπορούν να ξεφύγουν από τα προβλήματα χάρη στην πονηριά τους (...).

Λίγοι γνωρίζουν, ωστόσο, ότι αυτό το ζώο με το όμορφο κοκκινωπό τρίχωμα μπορεί επίσης να είναι σκανδαλώδες και λίγο ερεθιστικό. Πράγματι, όλοι θα περιμέναμε από την αλεπού να ετοιμάσει ένα νόστιμο δείπνο για τον καλεσμένο της και, κυρίως, να λάβει υπόψη του τα γούστα του πελαργού. Αντίθετα, η αλεπού ετοίμασε απλώς μια μπλούζα που σερβίρεται στο τραπέζι σε έναν απλό δίσκο, χωρίς καν μια φέτα ψωμί για να απολαύσει καλύτερα το κυρίως πιάτο, ούτε ποτά για να δροσιστεί. Ο πελαργός, αν και πεινασμένος και πρόθυμος να δοκιμάσει τα μαγειρικά χαρίσματα της φίλης του αλεπού, σε καμία περίπτωση δεν κατάφερε να δοκιμάσει τη σούπα. Τα ράμφη αυτών των πουλιών, όπως είναι γνωστό, είναι μακρόστενα, οπότε η προσπάθεια να δοκιμάσουν τον ζωμό αποδείχτηκε αδύνατη. Η πονηρή αλεπού, βλέποντας τον καλεσμένο της να δυσκολεύεται, απλώς τελείωσε τη μερίδα της με την ησυχία της. Μετά βούρτσισε λαίμαργα και το πιάτο του πελαργού, κάνοντας ειρωνικά (και ακατάλληλα...) σχόλια για την έλλειψη όρεξης του καημένου πουλιού, που γύρισε σπίτι πιο πεινασμένο από πριν. Ο πελαργός έκανε καλό πρόσωπο, αλλά μέσα της άρχισε να σκέφτεται την επόμενη μέρα πώς να δώσει σε εκείνη την άτακτη φίλη μια γεύση από το δικό της φάρμακο. Λίγες μέρες αργότερα, όμως, το αποδημητικό πουλί (...) αποφάσισε να επιστρέψει την πρόσκληση και, λίγες μέρες αργότερα, κάλεσε την αλεπού για φαγητό. Το καστανόξανθο, κοκκινομάλλη ζώο (...), αγνοώντας ότι θα μπορούσε να υπάρχει ένα ζώο στον κόσμο τόσο πονηρό και δόλιο όσο ήταν, δέχτηκε με ενθουσιασμό και ήρθε στο σπίτι του πελαργού με το στόμα της βουρκωμένο, χωρίς καν να έχει την καλή λογική.

να φέρει ένα μπουκέτο λουλούδια ή ένα μπουκάλι κρασί για την οικοδέσποινα. Μια νόστιμη μυρωδιά ψητού κρέατος έβγαινε από την κουζίνα: ο πελαργός είχε ετοιμάσει ένα νόστιμο στιφάδο. Οι λέξεις δεν μπορούν να περιγράψουν την έκπληξη της αλεπούς όταν είδε πώς είχε στρωθεί το τραπέζι: το νόστιμο πιάτο είχε σερβιριστεί μέσα σε έναν γυάλινο αμφορέα, με μακρύ και στενό λαιμό! Κι έτσι, ενώ ο πελαργός, χάρη στο μακρύ ράμφος του, μπόρεσε να γευτεί τον προσεκτικά κιμά βάζοντας το ράμφος του στο μπουκάλι και τρώγοντας χορτάτο, η μικροαλεπού, όσες προσπάθειες κι αν έκανε, δεν μπόρεσε ούτε να βάλει τη μύτη του στον αμφορέα γεμάτο φαγητό που του είχαν βάλει, υποφέροντας από πείνα όλο το βράδυ. Λέγεται ότι, καθώς η αλεπού έγλειφε τον μακρύ λαιμό του μπουκαλιού μάταια, το αποδημητικό πουλί αναφώνησε: «Και άντεξε πολύ γαλήνια αυτόν που μου έδωσε το παράδειγμά του». Το φτωχό τετράποδο, στην πονηριά του οποίου ο πελαργός είχε ανταποκριθεί με το ίδιο σοφία, δεν είχε άλλη επιλογή από το να επιστρέψει στο σπίτι λυπημένος με άδεια κοιλιά και την ουρά του ανάμεσα στα πόδια του (...).

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

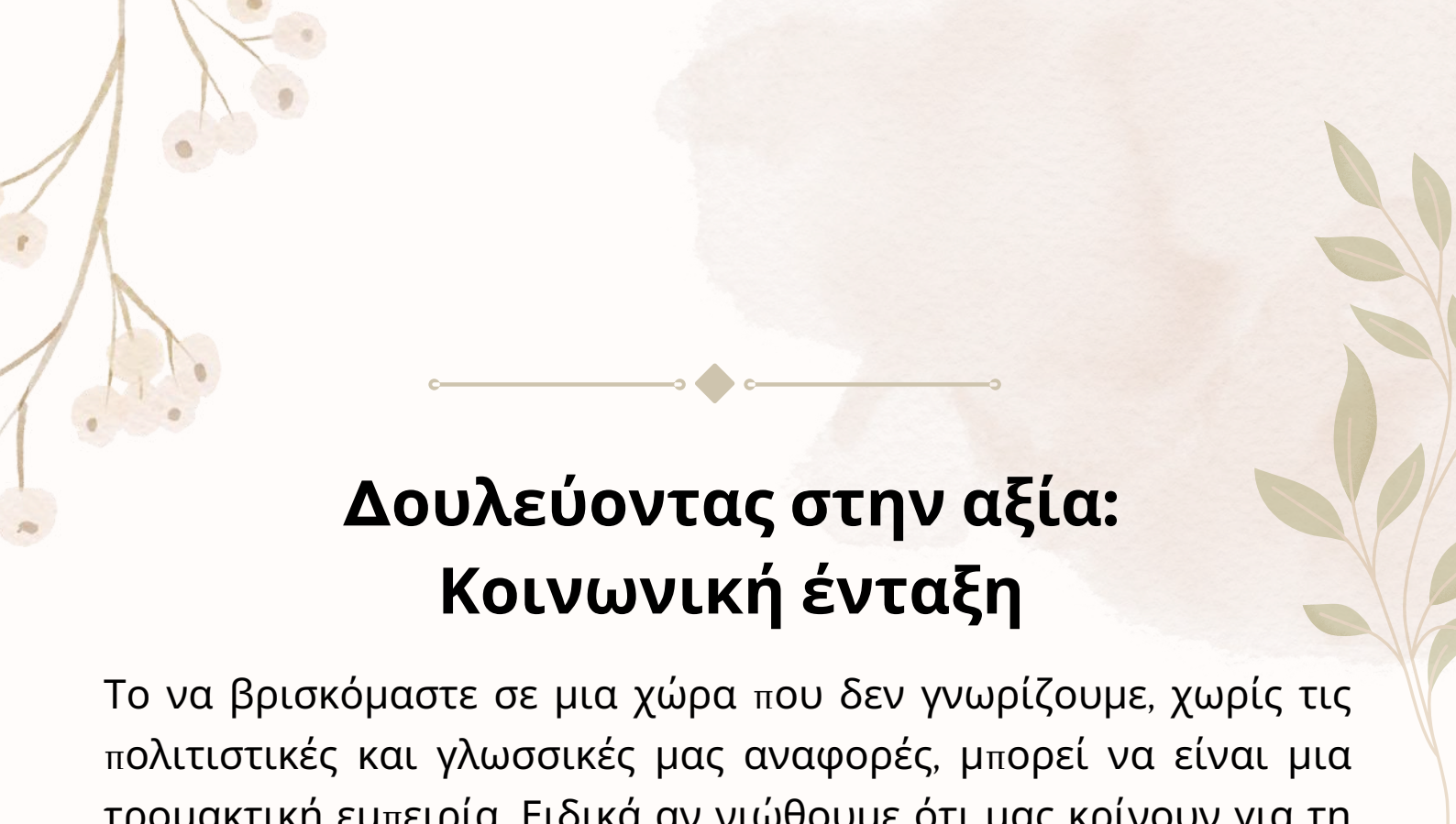
Αντιμέτωποι με κάτι ή κάποιον που δεν γνωρίζουμε, μπορεί να νιώθουμε φόβο, αλλά αν ξεπεράσουμε τις προκαταλήψεις μας και ξαναβρούμε τους εαυτούς μας ίσους στα συναισθήματά μας, μπορούμε να δείξουμε μεγαλύτερη ένταξη και αποδοχή προς τους άλλους. Στην πραγματικότητα, η ιστορία μπορεί να ξαναδιαβαστεί μέσα από την αξία της κοινωνικής ένταξης καθώς η αλεπού και το λιοντάρι αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλον στην αμοιβαία διαφορετικότητά τους, αποδέχονται ο ένας τον άλλον και χτίζοντας μια σχέση που υπερνικά την κρίση και τη δυσπιστία.

“Η αλεπού και το λιοντάρι”

Εκείνο το πρωί, μια αλεπού περπατούσε ήσυχα μέσα στα λουλουδάτα λιβάδια μετά την κακή χειμερινή περίοδο. Ξαφνικά την προσοχή της τράβηξε ένας βίαιος βρυχηθμός. Ήταν μια κραυγή που δεν είχε ακούσει ποτέ και, τρομαγμένη, έφυγε για να κρυφτεί πίσω από έναν θάμνο. Από εκεί έβλεπε, προφυλαγμένη ανάμεσα στα φύλλα, το τρομερό ζώο που είχε κάνει αυτόν τον ήχο: ήταν ένα λιοντάρι, ένα θηρίο άγνωστο σε αυτήν. Φοβισμένη, η καημένη η αλεπού έφυγε τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Πέρασαν μερικές μέρες μετά από εκείνη την άσχημη συνάντηση, που έμοιαζε σχεδόν να είχε ξεχαστεί, όταν ξαφνικά η μικρή αλεπού έτρεξε ξανά στο λιοντάρι. Αυτή τη φορά ο βασιλιάς του δάσους εμφανίστηκε ακριβώς μπροστά της, εμποδίζοντας την πορεία της. Έντρομη άρχισε να τρέμει σαν φύλλο, αλλά δεν έφυγε τρέχοντας, μένοντας στη θέση της μέχρι που το λιοντάρι απομακρύνθηκε. Την τρίτη φορά που η αλεπού συνάντησε το μεγάλο ζώο, ανακάλυψε ότι ο φόβος της γι' αυτό σταδιακά υποχωρούσε. Έτσι, κατά την επόμενη συνάντησή της με το λιοντάρι, ήταν πιο ήρεμη και κατάφερε να τον χαιρετήσει με μια εγκάρδια «καλημέρα!» Τελικά, όταν τον ξαναείδε, η αλεπού προσπάθησε να του μιλήσει και τελικά κατάφερε να ανακαλύψει ιδιότητες όπως το θάρρος και η εξυπνάδα. Από εκείνη τη μέρα, δεν βαρέθηκε να τον ακούει, σίγουρη ότι θα ωφεληθεί μόνο από την εμπειρία ενός τόσο πονηρού ζώου και καλού κυνηγού.

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Το να βρισκόμαστε σε μια χώρα που δεν γνωρίζουμε, χωρίς τις πολιτιστικές και γλωσσικές μας αναφορές, μπορεί να είναι μια τρομακτική εμπειρία. Ειδικά αν νιώθουμε ότι μας κρίνουν για τη διαφορετικότητά μας. Αυτό μπορεί να μας οδηγήσει στην απομόνωση και να μας κάνει να αισθανόμαστε παρεξηγημένοι, όπως συμβαίνει με τον πρωταγωνιστή. Η ιστορία μπορεί επομένως να ξαναγραφτεί υπό το πρίσμα της αξίας της κοινωνικής ένταξης που συνεπάγεται την αποδοχή της συνύπαρξης της μοναδικότητας και της διαφορετικότητας κάποιου ως ατόμου, την αναγνώριση των αναγκών των γύρω μας μέσω της ανάπτυξης της ικανότητας της ενσυναίσθησης. Ο προβληματισμός που διεγείρει η ιστορία είναι ότι όλοι μπορούμε να βρεθούμε ξένοι σε μια χώρα που δεν γνωρίζουμε ή να αισθανόμαστε ανεπιθύμητοι στον τόπο όπου ζούμε λόγω της διαφορετικότητάς μας, ακόμη και στον τόπο όπου μεγαλώσαμε. Η ιστορία μας επιτρέπει επίσης να αναλογιστούμε πώς η κοινωνική ένταξη είναι θεμελιώδης αξία της ενεργού ιδιότητας του πολίτη, καθώς μας επιτρέπει να οικοδομήσουμε κοινωνίες χωρίς αποκλεισμούς και φιλόξενες.

“Μια κουβέρτα από λόγια”

Η θεία με έλεγε γκιρντόλα. Μετά ήρθε ο πόλεμος και η θεία δεν με φώναζε πια έτσι.

Ήρθαμε σε αυτή τη χώρα για να σωθούμε. Όλα εδώ ήταν περίεργα. Ο κόσμος ήταν περίεργος. Το φαγητό ήταν περίεργο. Τα ζώα και τα φυτά ήταν περίεργα. Ακόμα και ο αέρας ήταν περίεργος.

Κανείς δεν μίλησε σαν εμένα. Όταν βγήκα έξω, ένιωσα σαν να στεκόμουν κάτω από έναν καταρράκτη με παράξενους ήχους. Ο καταρράκτης ήταν κρύος. Με έκανε να νιώθω μοναξιά. Ένιωθα ότι δεν ήμουν πια ο εαυτός μου. Όταν ήμουν στο σπίτι, ήμουν τυλιγμένος σε μια κουβέρτα από λέξεις και ήχους που ήταν όλα δικά μου, μόνο δικά μου. Το έλεγα παλιά μου κουβέρτα. Η παλιά μου κουβέρτα ήταν ζεστή, ήταν απαλή, με προστάτευε. Ένιωσα ασφαλής εκεί. Μερικές φορές δεν ήθελα να βγω άλλο. Ήθελα απλώς να μείνω εκεί. Κάτω από την παλιά μου κουβέρτα για πάντα.

Τότε μια μέρα στο πάρκο ένα κοριτσάκι χαμογέλασε και μου έγνεψε. Ήθελα να χαμογελάσω κι εγώ, αλλά φοβόμουν. Συνέχισα να περπατάω με τη θεία μου. Μόλις γύρισα να την κοιτάξω, όμως, εκείνη κούνησε ξανά το χέρι της. Μια άλλη μέρα, όταν επιστρέψαμε στο πάρκο, αναζήτησα την κοπέλα. Δεν ήταν εκεί. Έπρεπε να πάμε μερικές ακόμη φορές πριν την ξαναδούμε. Εκείνη έγνεψε και χαμογέλασε και ένιωσα ζεστή μέσα μου. Τότε το κοριτσάκι ήρθε πιο κοντά και είπε πράγματα. Αλλά ήταν περίεργα λόγια. Ήταν σαν να επέστρεψα πάλι κάτω από τον κρύο καταρράκτη.

Το κοριτσάκι, ωστόσο, συνέχισε να χαμογελά. Με πήγε στις κούνιες. Ανέβηκα πάνω τους και με έσπρωξε πάνω, πάνω και πάνω. Ένιωσα να γελάσω. Ένιωσα να της πω ότι ήμουν χαρούμενος γιατί ήμασταν φίλοι. Αλλά δεν ήξερα πώς. Μετά στεναχωρήθηκα. Αργότερα στο σπίτι έτρεξα να κρυφτώ κάτω από την παλιά μου κουβέρτα. Αναρωτιόμουν αν θα ήμουν πάντα λυπημένος. Αν θα ήμουν ποτέ ξανά εγώ.

Την επόμενη φορά που ξαναείδα το παιδί, μου είχε φέρει λόγια. Με έκανε να τα επαναλαμβάνω ξανά και ξανά. Στη συνέχεια, κάθε φορά που συναντούσα το παιδί μου έφερνε νέες λέξεις. Κάποια ήταν δύσκολα, άλλα ήταν εύκολα. Μερικές φορές έλεγα αστεία πράγματα και ξεσπούσαμε και οι δύο σε γέλια. Μερικές φορές ένιωθα ανόητη και έκλαιγα. Το βράδυ, όταν ξάπλωσα στο κρεβάτι κάτω από την παλιά μου κουβέρτα, ψιθύριζα τις νέες λέξεις με χαμηλή φωνή πολλές, πολλές φορές. Σύντομα σταμάτησαν να μου ακούγονται κρύα και σαν ταφί. Άρχισαν να αισθάνονται ζεστά και άνετα. Είχα αρχίσει να υφαίνω μια νέα κουβέρτα. Στην αρχή η νέα μου κουβέρτα ήταν μικρή και ελαφριά. Αλλά κάθε μέρα έπλεκα νέες λέξεις σε αυτό. Η κουβέρτα μεγάλωνε και μεγάλωνε, ξεχνούσα τον κρύο, μοναχικό καταρράκτη. Τώρα η νέα μου κουβέρτα είναι ζεστή, απαλή και άνετη όπως και η παλιά κουβέρτα. Και ξέρω ότι δεν έχει σημασία ποια κουβέρτα θα χρησιμοποιήσω.

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Η ιστορία μπορεί να ξαναγραφτεί υπό το πρίσμα της αξίας της κοινωνικής ένταξης. Ταυτόχρονα, μερικές φορές πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι που είναι διαφορετικοί από εμάς έχουν λιγότερη αξία μόνο και μόνο επειδή δεν μπορούμε να τους καταλάβουμε: το να είσαι χωρίς αποκλεισμούς σημαίνει να μπορείς να αναγνωρίσεις τη μοναδικότητα κάθε ατόμου και να την εκτιμήσεις.

“Ο μικρός στρατιώτης”

Μια φορά κι έναν καιρό είκοσι πέντε μικροί στρατιωτάκια, είκοσι πέντε αδέρφια γιατί γεννήθηκαν από ένα παλιό μολύβδινο κουτάλι. Το όπλο στο μπράτσο τους, το βλέμμα τους καρφωμένο, η στολή τους αστραφτερή κόκκινη και

μπλε, τι ωραία που έδειχναν όλοι μαζί! Η πρώτη φράση που άκουσαν όταν άνοιξε το καπάκι του κουτιού που τα περιείχε ήταν: «Τσιγκένια στρατιωτάκια!» που φώναξε ένα παιδί γεμάτο χαρά. Ήταν το δώρο των γενεθλίων του και άρχισε να τα βάζει στο τραπέζι, όλα τακτοποιημένα στη σειρά. Όλοι οι στρατιώτες ήταν πανομοιότυποι μεταξύ τους, εκτός από έναν που του έλειπε ένα πόδι. Ήταν το τελευταίο παιχνίδι στρατιώτης που είχε λιώσει και δεν είχε απομείνει αρκετό μόλυβδο.

Στο τραπέζι, υπήρχαν πολλά άλλα παιχνίδια, συμπεριλαμβανομένου ενός υπέροχου χάρτινου κάστρου. Ήταν πολύ όμορφο, αλλά υπήρχε κάτι ακόμα πιο όμορφο: ένα όμορφο κορίτσι μπροστά στην πόρτα του κάστρου, επίσης φτιαγμένο από χαρτί και φορώντας ένα λεπτεπίλεπτο tutu. Η κοπέλα είχε τα χέρια της τεντωμένα γιατί ήταν χορεύτρια! Και κράτησε το πόδι της τόσο ψηλά που ο μολύβδινος στρατιώτης νόμιζε ότι δεν είχε κανένα, όπως κι εκείνος.

«Εδώ είναι το τέλειο κορίτσι για μένα», σκέφτηκε, «αλλά είναι πολύ διακεκριμένη, μένει σε ένα κάστρο ενώ εγώ μένω σε ένα κουτί με άλλους 24 στρατιώτες. Πρέπει ακόμα να τη γνωρίσω.» Αποφάσισε να την επισκεφτεί μόλις βραδιάσει.

Ο στρατιώτης κρύφτηκε για να μην τον ξαναβάλει το παιδί στο κουτί με τους άλλους στρατιώτες. Καθώς ήρθε το βράδυ, η σιωπή εισέβαλε στο σπίτι. Όλοι οι κάτοικοι κοιμήθηκαν ήσυχοι, εκτός από τα παιχνίδια. Στο ημίφως, το πάρτι άρχισε: τα μπαλόνια έπαιζαν τις τέσσερις γωνίες, τα λούτρινα ζωάκια έκαναν μερικές πιρουέτες και οι τσιγκίνοι στρατιώτες παρέλασαν υπό τον ήχο ενός πολύχρωμου τυμπάνου κλόουν. Μέσα σε όλον αυτόν τον ενθουσιασμό, μόνο οι χάρτινοι χοροί και ο τσιγκίνος στρατιώτης έμεινε ήσυχος, που δεν μπορούσε να σταματήσει να την κοιτάζει, απελπιστικά ερωτευμένος.

Βυθισμένος στην ενατένιση της χορεύτριας, ο μολύβδινος στρατιώτης δεν παρατήρησε έναν μαύρο καλικάντζαρο, ζηλιάρη γιατί ήταν κι αυτός ερωτευμένος με την όμορφη χορεύτρια. Ο καλικάντζαρος φώναξε τον νεαρό στρατιώτη, ο οποίος δεν τον άκουσε καν. Ο καλικάντζαρος τον αγριοκοίταξε και τον απείλησε: «Με αγνοείς! Αλλά σύντομα θα με προσέξετε...» Το επόμενο πρωί, το παιδί συνειδητοποίησε ότι ο τενεκεδένιος στρατιώτης είχε παραμείνει κρυμμένος πίσω από το κουτί. το σήκωσε και το έβαλε στο περβάζι του παραθύρου. Αμέσως, μια ατυχής ριπή ανέμου ή ίσως η εκδικητική ανάσα του αντιπάλου του, τον έκανε να πέσει στο κενό. Το παιδί όρμησε στο δρόμο για να το ψάξει, αλλά μη μπορώντας να το βρει, επέστρεψε στο σπίτι. Μια βίαιη καλοκαιρινή βροχή άρχισε να πέφτει. Δύο άνθρωποι είδαν τον τενεκεδένιο στρατιώτη και αποφάσισαν να τον βάλουν σε μια μικρή χάρτινη βάρκα που έφτιαχναν. Στη συνέχεια τοποθέτησαν τη βάρκα στο νερό.

Το εύθραυστο σκάφος βρέθηκε γρήγορα στο έλεος του ρεύματος και εξαφανίστηκε σε μια δίνη. Ο μικρός στρατιώτης έζησε ατελείωτες στιγμές στο σκοτάδι και τελικά είδε το φως του ήλιου στο βάθος. Το φως γινόταν όλο και πιο φωτεινό και άνοιξε στην ύπαιθρο και την ελευθερία «Δόξα τω Θεώ είμαι ασφαλής.» σκέφτηκε. Δυστυχώς, δεν είχε τελειώσει ακόμα. Ένας τεράστιος αρουραίος εμπόδιζε την έξοδο, αλλά ευτυχώς δεν κατάφερε να την πιάσει. Το μικρό χάρτινο καράβι συνέχισε το ταξίδι του στα λιβάδια και τα χωράφια μέχρι που δεν μπόρεσε να αντισταθεί και αναποδογύρισε. Ο μικρός τσίγκινος στρατιώτης έπεσε κάτω. «Αντίο όμορφη χορεύτρια!» Ένα τεράστιο περιπλανώμενο ψάρι τον πήρε για θήραμα και τον κατάπιε ολόκληρο. Λίγο αργότερα το ψάρι πιάστηκε από τα δίχτυα ενός ψαρά που το πούλησε στην αγορά. Κατά τύχη, το ψάρι αγοράστηκε από τον μάγειρα που εξυπηρετούσε τους γονείς του παιδιού. Ανοίγοντας την κοιλιά του ζώου για να το καθαρίσει, τι βρήκε; Ο χαμένος στρατιώτης! Το έβαλε στο τραπέζι, δίπλα στο χάρτινο κάστρο. Η χορεύτρια του έστειλε ένα τόσο γλυκό χαμόγελο που ο μικρός μας ήρωας κατάλαβε ότι τον αγαπούσε κι εκείνη. Τι ευτυχία μετά από τόσες περιπέτειες. Όμως ο ζηλιάρης καλικάντζαρος, που δεν είχε ακόμη απαρνηθεί την εκδίκησή του, πρότεινε στο παιδί να απαλλαγεί από τον μονόποδο στρατιώτη που του χαλούσε τη συλλογή και το έπεισε να το ρίξει στο τζάκι. Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε βίαια, ένα ρεύμα αέρα εισέβαλε στο δωμάτιο, εκσφενδονίζοντας το χάρτινο κάστρο πάνω στη φλεγόμενη χόβολη.

Η γλυκιά χορεύτρια πήρε φωτιά και κήκε. Την επόμενη μέρα, ενώ καθάριζε το σπίτι, κάποιος ανακάτεψε τη στάχτη, ενώνοντας τον μολυβένιο στρατιώτη και τον χάρτινο χορευτή για την αιωνιότητα. Και μέσα σε αυτές τις στάχτες βρήκαν μια μικροσκοπική μολύβδινη καρδιά.

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Η ιστορία μας επιτρέπει να αναλογιστούμε την αξία της κοινωνικής ένταξης. Η αντίδραση των άλλων ζώων είναι να υποτιμούν την καμήλα, δείχνοντας ότι συχνά τείνουμε να κοροϊδεύουμε αυτό που δεν καταλαβαίνουμε ή αυτό που μας φαίνεται παράξενο ή διαφορετικό. Ωστόσο, όπως η καμήλα πρέπει να αναπτύξει μεγαλύτερη επίγνωση του εαυτού της και των ικανοτήτων της, τα άλλα ζώα πρέπει να μάθουν να αποδέχονται την ποικιλομορφία του καθενός.

“Η μαϊμού και η καμήλα”

Ήταν μια ιδιαίτερα σημαντική μέρα. Μάλιστα, είχε βγει πρόσκληση από το δάσος για αντιπροσώπους κάθε είδους ζώου να συγκεντρωθούν σε μια συνέλευση κατά την οποία θα συζητούνταν ένα πολύ σοβαρό θέμα. Κανείς δεν έλειπε. Ο πρώτος που μίλησε ήταν το λιοντάρι, ο αδιαμφισβήτητος βασιλιάς των ζώων. Σε σεβαστική γενική σιωπή, είπε: «Αγαπητοί υποκείμενοι, συγκεντρωθήκαμε σήμερα με στόχο να εδραιώσουμε μια διαρκή ειρήνη μεταξύ μας, να εξαλείψουμε κάθε διαμάχη και φθόνο, ώστε όλοι μαζί να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τους κινδύνους που προκαλεί ο άνθρωπος στη φύση. Η ομιλία συνεχίστηκε εκτενώς, υπογραμμισμένη από χειροκροτήματα.

Όλοι συμφωνούσαν λοιπόν: ήταν απαραίτητο να ενωθούμε για να ξεπεράσουμε τυχόν προβλήματα. Στο τέλος της συνέλευσης, κάθε ζώο έλαβε μέρος στο μεγάλο γεύμα που οργανώθηκε για την περίπτωση. Υπήρχε άφθονο φαγητό και ποτό. Όταν όλοι ήταν χορτασμένοι και ικανοποιημένοι, κάποιος ζήτησε από τη μαϊμού, που ήταν διαβόητα χαρούμενη και ζωηρή, να φτιάξει το κέφι της τελετής με κάποια διασκεδαστική διασκέδαση. Η μαϊμού, χωρίς να ρωτηθεί, ανέβηκε στην εξέδρα και, με ευκινησία και φιλικότητα, ξεκίνησε ένα ξεκαρδιστικό νούμερο γεμάτο ακροβατικά άλματα, τούμπες και χορούς. Συγκινημένοι οι θεατές χειροκρότησαν όσο ποτέ άλλοτε, διασκεδασμένοι από την δεξιότητα αυτού του ασυνήθιστου κωμικού.

Η μόνη που έμεινε άφωνη ήταν η καμήλα που, ζηλεύοντας την επιτυχία της μαϊμούς, αποφάσισε να εμφανιστεί στη σκηνή, τραβώντας την προσοχή πάνω του. Αυτό το αστείο ζώο ξεκίνησε έναν αδέξιο και άχαρο χορό. Δεν ήταν ούτε ευκίνητος ούτε αστείος.

Μέσα στο γενικό σφύριγμα αναγκάστηκε να υποχωρήσει, κρυμμένος σε μια γωνιά, όπου σκέφτηκε τις καλές προθέσεις που είχαν συζητηθεί κατά τη διάρκεια της συνέλευσης: σίγουρα, για να παραμείνει ενωμένος και φίλοι, έπρεπε να αρχίσει να καταπίνει λίγη από το φθόνο του.

Ο φθόνος είναι το χειρότερο από τα λάθη γιατί μας εμποδίζει να συλλογιστούμε και μας αναγκάζει να εκτοξευόμαστε σε επιχειρήσεις για τις οποίες δεν είμαστε ίσοι.

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Το να ξαναγράψουμε την ιστορία για να τονίσουμε την κοινωνική ένταξη είναι ζωτικής σημασίας γιατί αμφισβητεί τα ριζωμένα στερεότυπα και προάγει αξίες που είναι απαραίτητες για την προώθηση μιας πιο δίκαιης και συμπονετικής κοινωνίας. Το να ξαναγράψουμε την ιστορία είναι σημαντικό για να τονίσουμε την αξία της κοινωνικής ένταξης θα επιτρέψει στην ιστορία να αντικατοπτρίζει περισσότερο τον ποικιλόμορφο, διασυνδεδεμένο κόσμο στον οποίο ζούμε σήμερα. Η ιστορία έχει τη δυνατότητα να εμπνεύσει βαθύτερες συζητήσεις σχετικά με το πώς συμπεριφερόμαστε σε άλλους που μπορεί να φαίνονται «διαφορετικοί» και πώς αυτοί που είναι περιθωριοποιημένοι μπορούν ακόμα να ευδοκιμήσουν όταν τους δοθεί η σωστή υποστήριξη και αποδοχή του εαυτού σου.

Η ιστορία, όταν επαναπλαισιώνεται μέσα από ένα πρίσμα κοινωνικής ένταξης, όχι μόνο θα υπογράμμιζε τη μεταμορφωτική δύναμη της αποδοχής του εαυτού, αλλά θα φωτίσει επίσης πόσο σημαντικό είναι να αναγνωρίζουμε την εγγενή αξία κάθε ατόμου, διαφορετικής ομάδας στόχου, ανεξάρτητα από το πώς εμφανίζονται ή από πού προέρχονται.

Η ιστορία διδάσκει στους αναγνώστες ότι η συμπερίληψη δεν είναι να αναγκάζεις τους ανθρώπους να ταιριάζουν σε ένα μοναδικό ιδανικό, αλλά να εκτιμάς και να γιορτάζεις τους διαφορετικούς, δημιουργικούς τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι μπορούν να ευδοκιμήσουν.

Μέσω της ξαναγραμμένης ιστορίας μπορούμε να καλλιεργήσουμε έναν πιο δίκαιο κόσμο όπου σε όλους, ανεξάρτητα από τις διαφορές τους, δίνεται η ευκαιρία να βρουν το ανήκειν και την επιτυχία με τον δικό τους μοναδικό τρόπο μέσα από την ξαναγραμμένη ιστορία.

“Το άσχημόπαπο”

Επικράτησε μεγάλη ταραχή στο αγρόκτημα: οι νεοσσοί της Mama Paw εκκολάπτονταν.

Ένα ένα άρχισαν να εκκολάπτονται. Η Mama Paw ήταν τόσο ενθουσιασμένη με τα αξιολάτρευτα παπάκια της που δεν παρατήρησε ότι ένα από τα αυγά της, το μεγαλύτερο από όλα, παρέμεινε άθικτο.

Λίγες ώρες αργότερα, το τελευταίο αυγό άρχισε να σπάει. Η Mummy Paw, όλοι οι νεοσσοί και τα ζώα της φάρμας περίμεναν να συναντήσουν τη μικρή που δεν είχε ακόμη εκκολαφθεί. Ξαφνικά, ένα πολύ χαρούμενο παπάκι βγήκε από το καβούκι. Όταν το είδαν όλοι ξαφνιάστηκαν, αυτό το παπάκι δεν ήταν ούτε μικρό, ούτε κίτρινο, ούτε καλυμμένο με μαλακά φτερά. Αυτό το παπάκι ήταν μεγάλο, γκρίζο και αντί για τον αναμενόμενο θόρυβο, κάθε φορά που μιλούσε ακουγόταν σαν ένα παλιό σάλπιγγα.

Αν και κανείς δεν είπε τίποτα, όλοι σκέφτηκαν το ίδιο: «Αυτό το παπάκι είναι πολύ άσχημο».

Οι μέρες περνούσαν και όλα τα ζώα της φάρμας τον κορόιδευαν. Το άσχημο παπάκι ένιωθε πολύ λυπημένος και ένα βράδυ έφυγε τρέχοντας από τη φάρμα για να ψάξει για νέο σπίτι.

Το άσχημο παπάκι περιπλανήθηκε βαθιά στο δάσος και όταν ήταν έτοιμος να τα παρατήσει, βρήκε το σπίτι μιας ταπεινής ηλικιωμένης γυναίκας που ζούσε με μια γάτα και μια κότα. Το παπάκι έμεινε για λίγο μαζί τους, αλλά καθώς δεν ήταν ευχαριστημένος, σύντομα έφυγε.

Όταν ήρθε ο χειμώνας, το καημένο το άσχημο παπάκι κόντεψε να παγώσει μέχρι θανάτου. Ευτυχώς, ένας αγρότης τον πήρε σπίτι για να ζήσει με τη γυναίκα και τα παιδιά του. Όμως το παπάκι τρομοκρατήθηκε από τα παιδιά, που ούρλιαζαν και χοροπηδούσαν όλη την ώρα, και πάλι ξέφυγε, περνώντας τον χειμώνα σε μια βαλτώδη λιμνούλα. Επιτέλους, ήρθε η άνοιξη. Το άσχημο παπάκι είδε μια οικογένεια κύκνων να κολυμπάει στη λίμνη και θέλησε να τους πλησιάσει. Αλλά θυμήθηκε πώς όλοι τον κορόιδευαν και έσκυψε το κεφάλι του από ντροπή.

Όταν κοίταξε την αντανάκλασή του στο νερό έμεινε έκπληκτος. Δεν ήταν ένα άσχημο παπάκι, αλλά ένας όμορφος νεαρός κύκνος. Τώρα ήξερε γιατί έμοιαζε τόσο διαφορετικός από τα αδέρφια και τις αδερφές του - ήταν παπάκια, αλλά ήταν κύκνος! Ευτυχισμένος, κολύμπησε προς την οικογένειά του.

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Το να ξαναγράψετε την ιστορία για να εφαρμόσετε αξία όπως η κοινωνική ένταξη είναι σχετικό και σημαντικό επειδή ευθυγραμμίζει την ιστορία με τις σημερινές κοινωνικές πραγματικότητες, διδάσκοντας κρίσιμα μαθήματα σε διαφορετικές ομάδες-στόχους, που προωθούν έναν πιο δίκαιο, συμπονετικό και ισότιμο κόσμο.

Η κοινωνική ένταξη είναι πιο σημαντική από ποτέ, καθώς οι κοινωνίες γίνονται πιο διαφορετικές. Η έμφαση στη συμπερίληψη στην ιστορία δείχνει ότι όλοι αξίζουν σεβασμό, ανεξάρτητα από την εμφάνιση, το υπόβαθρο ή την κοινωνική θέση. Εκτιμώντας το Τέρας για τις εσωτερικές του ιδιότητες αντί για την εμφάνισή του, η ξαναγραμμένη ιστορία αμφισβητεί τα επιβλαβή στερεότυπα και προωθεί την αποδοχή. Διδάσκει στα άτομα ότι η πραγματική αξία πηγάζει από τον χαρακτήρα και τις πράξεις κάποιου, όχι από τα εξωτερικά χαρακτηριστικά.

Η εφαρμογή αυτής της αξίας βοηθά τους αναγνώστες να μάθουν την ενσυναίσθηση, τη συνεργασία και τον σεβασμό για τη διαφορετικότητα – κρίσιμες δεξιότητες για την πλοήγηση στον σημερινό διασυνδεδεμένο κόσμο. Τους δίνει επίσης τη δυνατότητα να συμμετέχουν στη δημιουργία χώρων χωρίς αποκλεισμούς όπου όλοι μπορούν να ευδοκιμήσουν. Μια ιστορία που αντανakλά αυτήν την αξία δεν είναι απλώς μια ιστορία, γίνεται εργαλείο κοινωνικής αλλαγής και οδηγός για τη διαμόρφωση ενός μέλλοντος όπου η κοινωνική ένταξη είναι ο πυρήνας του τρόπου με τον οποίο ζούμε μαζί.

“Η πενταμορφη και το τέρας”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας έμπορος που είχε χάσει την τεράστια περιουσία του. Μια μέρα, έπρεπε να ταξιδέψει μακριά και ρώτησε τις κόρες του τι ήθελαν κατά την επιστροφή του. Οι δύο μεγαλύτερες κόρες του ζήτησαν κοσμήματα και ρούχα, χωρίς να αναλογιστούν την κατάσταση του πατέρα τους. Αλλά η μικρότερη κόρη, την οποία όλοι αποκαλούσαν Μπέλα, είπε: «Πατέρα, ζητώ μόνο ένα πράγμα:

-Πατέρα, ζητώ μόνο ένα τριαντάφυλλο με κόκκινα πέταλα.

Ο έμπορος, στο δρόμο της επιστροφής, έπρεπε να περάσει μέσα από ένα πολύ πυκνό δάσος. Ήταν μια σκοτεινή νύχτα και έψαχνε να βρει ένα μέρος για να κοιμηθεί. Μετά από λίγο, εντόπισε από μακριά ένα τεράστιο κάστρο και πήρε το δρόμο προς το μέρος του. Καθώς πλησίασε την πόρτα, άνοιξε μόνος του και χωρίς να ακούει καμία απάντηση, μπήκε ο έμπορος, πήγε στην τραπεζαρία, κάθισε στο τραπέζι και έφαγε το φαγητό που σερβιρίστηκε εκεί. Μετά βρήκε ένα δωμάτιο και ξάπλωσε σε ένα απαλό, χνουδωτό κρεβάτι. Πριν κοιμηθεί, είπε στον εαυτό του:

"Ο ιδιοκτήτης αυτού του σπιτιού και οι υπηρέτες του, δεν θα αργήσουν να φανούν. Ελπίζω να με συγχωρήσουν για την ελευθερία που πήρα".

Την επόμενη μέρα, καθώς έφευγε από το κάστρο, σταμάτησε για να θαυμάσει έναν όμορφο θάμνο τριανταφυλλιάς και μάδησε ένα από τα τριαντάφυλλά του, σκοπεύοντας να το πάρει στην Μπέλα.

Ξαφνικά, ένα άγριο θηρίο που φορούσε ένα λεπτό μεταξωτό ένδυμα πήδηξε από έναν θάμνο:

-“Σου έδωσα φαγητό και ένα κρεβάτι να κοιμηθείς, και τώρα μου κλέβεις τα τριαντάφυλλα! - βρυχήθηκε.

Ο έμπορος ντρεπόταν και φοβήθηκε, με τρεμάμενη φωνή ζήτησε συγγνώμη. Το θηρίο αποφάσισε να τον αφήσει να φύγει μόνο αν υποσχόταν να στείλει μια από τις κόρες του στο κάστρο. Ο έμπορος συμφώνησε και έτρεξε στο σπίτι. Αποκαρδιωμένος είπε στις κόρες του τη συνάντηση με το θηρίο.

Οι δύο αδερφές κατηγόρησαν την Μπέλα για τη μοίρα του πατέρα τους:

-Αυτό δεν θα είχε συμβεί αν είχες ζητήσει ρούχα ή κοσμήματα», είπαν. Νιώθοντας υπεύθυνη, η Μπέλα συμφώνησε να μείνει με το θηρίο.

Το θηρίο αντιμετώπισε την Μπέλα με μεγάλη καλοσύνη. της πρόσφερε το μεγαλύτερο δωμάτιο και της επέτρεψε να περιπλανηθεί στον όμορφο κήπο του. Τα βράδια, η Μπέλα καθόταν δίπλα στο τζάκι και έραβε ενώ το θηρίο της έκανε παρέα. Στην αρχή φοβόταν το θηρίο, αλλά σιγά σιγά άρχισε να της αρέσει.

Το θηρίο, μη μπορώντας να συγκρατήσει τα συναισθήματά του, ζήτησε από την Μπελ να τον παντρευτεί, αλλά εκείνη αρνήθηκε. Δεν μπορούσε να ξεχάσει την τρομακτική του εμφάνιση. Ωστόσο, το θηρίο συνέχισε να της φέρεται με γενναιοδωρία και πολλή αγάπη.

Καθώς η Μπελ έλειπε πολύ από τον πατέρα της, το θηρίο της έδωσε έναν μαγικό καθρέφτη και είπε:

-Κοιτάξτε στον καθρέφτη και μπορείτε να δείτε την οικογένειά σας. Δεν θα είσαι ποτέ μόνος.

Μια μέρα, η Μπέλα κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και είδε ότι ο πατέρας της ήταν πολύ άρρωστος. Πήγε λοιπόν στο θηρίο, παρακαλώντας και κλαίγοντας:

-Σε παρακαλώ άσε με να πάω σπίτι, θέλω μόνο να δω τον πατέρα μου!

Το θηρίο βρυχήθηκε θυμωμένος:

-Όχι! Δεν θα αφήσετε ποτέ αυτό το κάστρο.

Λέγοντας έτσι, έφυγε από το δωμάτιο. Αλλά μετά από λίγο, πλησίασε την Μπέλα και είπε:

-Μπορείς να πας να μείνεις με τον πατέρα σου για επτά μέρες. Αλλά πρέπει να μου υποσχεθείς ότι θα επιστρέψεις. Η Μπέλα, πολύ χαρούμενη, συμφώνησε. Μετά πήγε να μείνει με τον πατέρα της, ο οποίος σύντομα συνήλθε από την παρουσία της. Η Μπέλα έμεινε με την οικογένειά της για περισσότερες από επτά ημέρες, είχε ξεχάσει το Τέρας και το κάστρο του. Αλλά ένα βράδυ, είδε έναν τρομερό εφιάλτη στον οποίο είδε το θηρίο βαριά άρρωστο.

Η Μπέλα επέστρεψε αμέσως στο κάστρο, και όταν είδε το θηρίο αδύναμο και άρρωστο, έκλαψε με λυγμούς και του είπε:

«Θα ζω μαζί σου για πάντα».

Με αυτά τα λόγια, το θηρίο μετατράπηκε σε έναν όμορφο πρίγκιπα και είπε: «Έζησα κάτω από μια κατάρα όλη μου τη ζωή:

-Έζησα κάτω από μια κατάρα όλα αυτά τα χρόνια και μόνο η αληθινή αγάπη θα μπορούσε να σπάσει τα μάγια. Η καλλονή και το τέρας παντρεύτηκαν και έζησαν ευτυχισμένοι για πάντα.

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Το λιοντάρι σε αυτή την περίπτωση θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει έναν κατάδικο που βρίσκεται στη φυλακή επειδή είναι κοινωνικά επικίνδυνος. Ποιες θα μπορούσαν να είναι οι λύσεις για την επανένταξη του «λιονταριού» στην κοινωνία των ζώων;

Το να ξαναγράψουμε το *The Ungrateful Lion* για να εστιάσουμε στην κοινωνική ένταξη θα έδειχνε ότι ακόμη και εκείνοι που έχουν προκαλέσει βλάβη μπορούν να αλλάξουν και να βρουν τη θέση τους στην κοινωνία. Εάν δόθηκαν στο λιοντάρι οι πόροι για μεταρρύθμιση -όπως εκπαίδευση, θεραπεία και ευκαιρίες να αποδείξει την αξία του- θα μπορούσε να επανενταχθεί ειρηνικά. Στη συνέχεια, η ιστορία θα τονίσει τη σημασία της κοινωνικής ένταξης και την έμφαση στην κατανόηση, τη συμπόνια και τη συλλογική ευθύνη στη δημιουργία μιας κοινωνίας όπου όλοι, ακόμη και όσοι έχουν κάνει λάθη, έχουν την ευκαιρία να συνεισφέρουν θετικά.

Η κοινωνική ένταξη είναι μια ουσιαστική αξία, την οποία θέλουμε να αναδείξουμε μέσα από την ξαναγραμμένη ιστορία μας για την ανοικοδόμηση της ζωής εκείνων που έχουν κάνει λάθη αλλά είναι πρόθυμοι να αλλάξουν. Αντί να κρατά το λιοντάρι απομονωμένο ή να το απορρίπτει, η κοινωνία των ζώων θα πρέπει να επικεντρωθεί στη δημιουργία ενός μονοπατιού για την επανένταξή του. Αυτό θα μπορούσε να περιλαμβάνει το να του προσφέρουμε την ευκαιρία να μάθει νέες δεξιότητες, να κατανοήσει τις βασικές αιτίες της συμπεριφοράς του και να καλλιεργήσει την ενσυναίσθηση μέσα στην κοινότητα. Εάν δοθεί στο λιοντάρι η ευκαιρία να επιδείξει αλλαγή και να κερδίσει την εμπιστοσύνη, θα μπορούσε τελικά να συνεισφέρει θετικά στην κοινωνία.

“Το αχάριστο λιοντάρι”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα άγριο λιοντάρι, που έσπερνε τον τρόπο σε όλη τη σαβάνα. Για να μην συνεχίσει να προκαλεί προβλήματα, οι κυνηγοί συμφώνησαν να το ξεφορτωθούν. Ξεγέλασαν το θηρίο σε μια καλύβα και σφράγισαν την πόρτα. Μια μέρα, ένας άντρας, που λυπήθηκε από τις εκκλήσεις του λιονταριού να τον ελευθερώσει, άνοιξε την πόρτα και το ζώο δεν δίστασε να του επιτεθεί. Σώθηκε και αμέσως επενέβησαν οι άνθρωποι του χωριού, οι οποίοι έστησαν ένα είδος δίκης για να μάθουν τι είχε συμβεί.

Αφού εξήγησαν και οι δύο πλευρές, επενέβη ένας σοφός λύκος, που είχε καταλάβει αμέσως τη δυναμική των γεγονότων. Τότε ο λύκος ζήτησε από το λιοντάρι να περιμένει μέσα στην καλύβα για την απάντηση. Μόλις μπήκε στην καλύβα, η πόρτα σφραγίστηκε ξανά και ο λύκος επέπληξε το λιοντάρι ότι ήταν αχάριστος προς αυτόν που είχε αποφασίσει, από συμπόνια, να τον ελευθερώσει.

Αξίες: Κοινωνική Ένταξη: Το λιοντάρι σε αυτή την περίπτωση θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει έναν κατάδικο που βρίσκεται στη φυλακή επειδή είναι κοινωνικά επικίνδυνος, ποιες θα μπορούσαν να είναι οι λύσεις για την επανένταξη του «λιονταριού» στην κοινωνία των ζώων;

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Η ιστορία θα μπορούσε να αναδείξει τη φιλία, το να μοιράζεσαι, να δίνεις και να μαθαίνεις από τα λάθη. Καταδεικνύει επίσης την αξία της κοινωνικής ένταξης. Η ιστορία τονίζει τις αξίες του σκαντζόχοιρου και της αλεπούς όχι επιλέγοντας μια πλευρά, αλλά διερευνώντας την αλληλεπίδραση και την ένταση τους. Η ιστορία αποκαλύπτει πώς αυτοί οι τύποι διαμορφώνουν τις πνευματικές μας αναζητήσεις, την προσωπική ζωή και την ευρύτερη κουλτούρα μας. Με αυτόν τον τρόπο, η ιστορία υπογραμμίζει τη σημασία της εξισορρόπησης της πεποίθησης με την προσαρμοστικότητα, την απλότητα με την πολυπλοκότητα και το μοναδικό όραμα με την πλουραλιστική κατανόηση.

“Ο σκαντζόχοιρος και η αλεπού”

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα δάσος, καλά κρυμμένο για να μάθεις την ύπαρξή του έπρεπε να περπατήσεις χιλιόμετρα έξω από την πόλη, ζούσε ο Μάρκος, ο σκαντζόχοιρος. Ο Μάρκος ήταν 4 ετών. Γέρο, βέβαια αφού οι σκαντζόχοιροι ζουν μέχρι και 5 χρόνια. Όποιον ρωτούσες στο δάσος, όμως, έλεγε ότι ήταν εφτάκαρδος, σαν γάτα. Έλεγαν ότι κάθε τρεις και λίγο έβγαινε στο δρόμο, αδιαφορούσε για τα αυτοκίνητα και τους κακούς ανθρώπους και με κίνδυνο να χάσει τη ζωή του περνούσε το δρόμο και πήγαινε στο απέναντι δάσος. Κανένας άλλος σκαντζόχοιρος δεν είχε τολμήσει να εξερευνήσει αυτό το δάσος, καθώς όλοι γνώριζαν πλέον ότι όσοι είχαν πάει εκεί δεν επέστρεψαν ποτέ.

Οι αλεπούδες που κυριαρχούσαν στο γειτονικό δάσος φρόντιζαν να εξοντώσουν όποιο μικρό σκαντζόχοιρο έρχονταν κοντά στις φωλιές τους. Όμως κανένα από αυτά δεν ενόχλησε τον Μάρκο και όλοι έμειναν έκπληκτοι όταν επέστρεψε. Ούτε όμως ήξερε. Ήταν τόσο μεγάλος που δεν τον ένοιαζε να πεθάνει. Ζούσε τη στιγμή. Και όλοι τον ζήλεψαν για αυτό, αλλά κανείς δεν έκανε το ίδιο.

Ένα πρωί, ο Μάρκος αποφάσισε να διασχίσει το δρόμο για άλλη μια φορά, να πάει στο απέναντι δάσος και να λουστεί ήρεμα στο ποτάμι. Από μικρός του άρεσε να βουτάει τα αγκάθια του στο ποτάμι του απέναντι δάσους, περνούσε αμέτρητες ώρες παίζοντας εκεί με τα αδέρφια του.

Τα μικρά του πόδια τον εμπόδιζαν να φτάσει γρήγορα στον προορισμό του, οπότε ξεκινούσε πάντα νωρίς το πρωί για να κερδίσει χρόνο. Σκέφτηκε ότι εκείνη την ώρα δεν θα περνούσαν πολλά αυτοκίνητα, οπότε η διαδρομή του θα ήταν πιο ασφαλής.

Αυτό έκανε εκείνο το πρωί, οπότε άρχισε νωρίς να διασχίζει το δρόμο. Δεν άκουγε πια καλά, αλλά άκουγε εκείνες τις δυνατές σειρήνες να έρχονται προς το μέρος του λίγο πριν φτάσει στο απέναντι δάσος. Έστρεψε το βλέμμα του και είδε ένα μεγάλο, λευκό όχημα να τρέχει προς το μέρος του. Μη μπορώντας να σωθεί, τυλίχθηκε γύρω από τα αγκάθια του και κατάλαβε ότι η ζωή του είχε τελειώσει. Οι ρόδες του λευκού οχήματος άγγιξαν την πλάτη του και ούρλιαζε από τον πόνο. Το λευκό όχημα συνέχισε να τρέχει και ο Μάρκος έμεινε στο δρόμο, πονώντας, ουρλιάζοντας αλλά γνωρίζοντας ότι ήταν ακόμα ζωντανός.

- "Θα πολεμήσω!" είπε και συνέχισε να φωνάζει για βοήθεια.

Μετά από λίγο εμφανίστηκαν πίσω από το ψηλό γρασίδι ο Σήφης, η καφέ αρκούδα, η Μελίνα, ο αρχηγός των αγριογούρουνων και όλοι οι υπόλοιποι σκαντζόχοιροι που άκουσαν το κάλεσμα του Μάρκου. Τον κοίταξαν και όταν κατάλαβαν τι του είχε συμβεί άρχισαν να σκέφτονται λύσεις.

- «Καημένε, του έλεγα ότι θα το πάρει μια μέρα». είπε η Μελίνα

- «Αυτό έχεις να πεις; Ο φίλος μας πονάει, πρέπει να τον βοηθήσουμε». Της απάντησε ο Σήφης θέλοντας να βοηθήσει τον φίλο του

- "Καλά τα λες!" φώναξαν οι υπόλοιποι σκαντζόχοιροι με μια φωνή και ένας συνέχισε λέγοντας:

- "Πρέπει να είναι πιο προσεκτικός. Όλοι του είπαμε ότι τα αυτοκίνητα είναι επικίνδυνα. Ήταν γέρος, δεν έπρεπε να βγαίνει μόνος του στο δρόμο έτσι."

- «Ακριβώς! Δεν άκουγε κανέναν και μας γελούσε γιατί από φόβο δεν μπορούσαμε να περάσουμε τον δρόμο. Να τι συνέβη τώρα». είπε η Μελίνα και γύρισε προς το δάσος. Την ακολούθησαν οι σκαντζόχοιροι, και πίσω τους ο Σήφης είπε: «Καλά, έχεις δίκιο. Καλή τύχη στον γέρο, δεν τον πείραξε».

Ο Μάρκος τους άκουγε και βουρκώθηκε. Δεν τον ένοιαζε να πεθάνει, αλλά ήταν σίγουρος ότι οι φίλοι του θα τον βοηθούσαν. Τότε, άκουσε μια φωνή να ψιθυρίζει το όνομά του. - "Μάρκο! Θα σε βοηθήσω."

Γύρισε από την άλλη πλευρά και είδε μια όμορφη, κοκκινοκαφέ αλεπού, με μια περήφανη θαμνώδη ουρά, τον άρπαξε και έτρεξε στη φωλιά της. Τον τοποθέτησε προσεκτικά στο απαλό γρασίδι και αμέσως μαζεύτηκαν γύρω του άλλες αλεπούδες.

- «Καλώς ήρθες Μάρκο. Είμαι η Έλλη, η βασίλισσα της αλεπούς. Θα κάνουμε τα πάντα για να σας σώσουμε». του είπε

Ἐκπληκτος τη ρώτησε: - «Μα γιατί; Θα ήμουν το τέλειο φαγητό για σένα, γιατί να με σώσεις;»

- "Δεν αναρωτηθήκατε ποτέ γιατί δεν τα βάζουμε μαζί σας όσο έρχεστε εδώ;" ρώτησε εκείνη

- "Ναι, γιατί;" τη ρώτησε με περιέργεια ο Μάρκος

- "Γιατί είδαμε το καλό σε σένα. Και το καλό πάντα κερδίζει." απάντησε η Ἑλλη

- «Λοιπόν; Τι καλό είχα που δεν είχαν οι άλλοι του δάσους μου; ξαναρώτησε

- «Αγάπη. Είδαμε αγάπη σε σένα. Κανείς από τους φίλους σου δεν ήρθε να σε βοηθήσει όταν υπέφερες. Μα όλοι ζητούσαν τη βοήθειά σου τόσα χρόνια και την έδωσες. Το ξέραμε. Για αυτό σας ανταμείψαμε, γνωρίζοντας ότι δεν θα το έκαναν ποτέ». είπε χαμογελώντας

Ο Μάρκος σάστισε, την ευχαρίστησε και κατάλαβε ότι όλοι οι φίλοι του τον πρόδωσαν. Ἐμεινε εκεί για αρκετές μέρες, έγινε καλά, αν και έχασε τα αγκάθια του και ήταν έτοιμος να επιστρέψει στο δάσος του. Όταν έφτασε, όλοι τον χαιρέτησαν χαρούμενοι. Τους μάζεψε όλους κάτω από το ψηλό δέντρο και τους είπε:

- "Ξέρω γιατί φοβάσαι να περάσεις στο απέναντι δάσος. Φοβάσαι την αγάπη και από την άλλη ξέρουν μόνο να αγαπούν. Η Ἑλλη η βασίλισσα της αλεπούς με βοήθησε όταν μου γύρισες την πλάτη. Τα αγκάθια μου δεν χάθηκαν, ξέρω πού είναι. Στις καρδιές σου." τους είπε και πήρε το δρόμο για το δάσος των αλεπούδων, όπου θα γινόταν μόνιμος κάτοικος.

Τα υπόλοιπα ζώα κατάλαβαν το λάθος τους, μετάνιωσαν, άρχισαν να αγαπιούνται και να βοηθούν το ένα το άλλο και είδαν ότι η ζωή τους έγινε πιο όμορφη.

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Το μικροσκοπικό θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει έναν κρατούμενο. Πώς θα μπορούσε να επανενταχθεί στην κοινωνία; Είναι τόσο μικρή, εύθραυστη και μόνη. Ο κοινωνικός αποκλεισμός αναφέρεται σε ορισμένες καταστάσεις όπου τα άτομα δεν αναγνωρίζονται, δεν ακούγονται ή λαμβάνονται υπόψη στις κοινωνίες και τις κοινότητές τους. Ο κοινωνικός αποκλεισμός μπορεί να συμβεί για διάφορους λόγους. Ορισμένα από τα οποία περιλαμβάνουν παράγοντες που επηρεάζουν τις κοινωνικές ή οικονομικές συνθήκες ενός ατόμου. Αυτοί οι παράγοντες συχνά εμποδίζουν τους ανθρώπους να συμμετέχουν πλήρως στην κοινωνία.

Το μικρό πρέπει να αλλάξει αυτούς τους περιοριστικούς παράγοντες και να συμμετέχει πλήρως στην κοινωνία.

“Η τοσοδούλα”

Κάποτε ήταν μια γυναίκα που ήθελε πολύ να κάνει ένα μικρό παιδί, αλλά δεν μπορούσε να πετύχει την επιθυμία της. Επιτέλους πήγε σε μια νεράίδα και είπε, θα ήθελα να κάνω ένα μικρό παιδί. Μπορείς να μου πεις που μπορώ να βρω ένα?

Ω, αυτό μπορεί εύκολα να το διαχειριστείς, είπε η νεράίδα. Εδώ είναι ένας κριθαρόκερος διαφορετικού είδους από εκείνους που φυτρώνουν στα χωράφια των αγροτών και τον τρώνε τα κοτόπουλα. Βάλτε το σε μια γλάστρα και δείτε τι θα γίνει.

Ευχαριστώ, είπε η γυναίκα, και έδωσε στη νεράίδα δώδεκα σελίνια, που ήταν η τιμή του κριθαριού. Μετά πήγε σπίτι και το φύτεψε, και αμέσως μεγάλωσε ένα μεγάλο όμορφο λουλούδι, κάτι σαν τουλίπα στην όψη, αλλά με τα φύλλα του ερμητικά κλειστά σαν να ήταν ακόμα μπουμπούκι.

Είναι ένα όμορφο λουλούδι, είπε η γυναίκα, και φίλησε τα κόκκινα και χρυσαφί φύλλα, και ενώ το έκανε, το λουλούδι άνοιξε και είδε ότι ήταν μια αληθινή τουλίπα. Μέσα στο λουλούδι, πάνω στους πράσινους βελούδινους στήμονες, καθόταν ένα πολύ λεπτό και χαριτωμένο κοριτσάκι. Ήταν μόλις το μισό όσο ένας αντίχειρας, και της έδωσε το όνομα Thumbelina, ή Tiny, επειδή ήταν τόσο μικρή. Ένα κέλυφος καρυδιάς, κομψά γυαλισμένο, την σέρβιρε για κούνια. Το κρεβάτι της ήταν φτιαγμένο από μπλε βιολετί φύλλα, με ένα φύλλο τριαντάφυλλου για πάγκο. Εκεί κοιμόταν το βράδυ, αλλά τη μέρα διασκεδάζε σε ένα τραπέζι, όπου η γυναίκα είχεβάλει ένα πιάτο γεμάτο νερό. Γύρω από αυτό το πιάτο υπήρχαν στεφάνια από λουλούδια με τους μίσχους τους στο νερό, και πάνω του επέπλεε ένα μεγάλο φύλλο τουλίπας, το οποίο χρησίμευε στον Τίνι για βάρκα. Εδώ η μικρή κάθισε και κωπηλατούσε από άκρη σε άκρη, με δύο κουπιά από άσπρα μαλλιά αλόγου. Ήταν πραγματικά ένα πολύ όμορφο θέαμα.

Ένα βράδυ, ενώ το κοριτσάκι κοιμόταν στο τσόφλι της καρυδιάς που είχε σαν κρεβάτι, ένας βάτραχος μπήκε στο σπίτι από το σπασμένο τζάμι του παραθύρου. Μόλις είδε τον Τίνι μουρμούρισε: «Αυτό το όμορφο κοριτσάκι θα είναι ιδανική σύζυγος για τον γιο μου». Άρπαξε λοιπόν το κέλυφος του καρυδιού με τον Τίνι, πήδηξε στον κήπο και ξεκίνησε για το ποτάμι όπου έμενε με τον γιο της που ήταν τόσο άσχημος όσο κι εκείνη.

«Κουάξ, κουάξ». είπε ο νεαρός βάτραχος, χαρούμενος που είδε το κοριτσάκι μέσα στο κέλυφος του καρυδιού. «Μην φωνάζεις και ξυπνάς». Η μητέρα του τον μάλωσε. «Θα τη βάλω στο πιο μακρινό νούφαρο για να μην μπορεί να ξεφύγει». Όταν η Τίνι ξύπνησε και είδε πού βρισκόταν, άρχισε να κλαίει. Και το χειρότερο, εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε ένας βάτραχος με το αηδιαστικό της βατραχάκι. «Αυτός είναι ο γιος μου που σύντομα θα γίνει άντρας σου, μην τον μετακινήσεις από εδώ, θα ετοιμάσουμε το σπίτι σου». είπε στο κοριτσάκι. Μετά έφυγαν οι δυο τους και ο Τίνι έμεινε μόνος και απελπισμένος. Εκείνη την ώρα μια λευκή πεταλούδα πήγε και στάθηκε πάνω στο νούφαρο. Τότε ο Τίνι βρήκε την ευκαιρία να δραπετεύσει. Έβγαλε τη ζώνη της και έδεσε τη μια άκρη γύρω από το σώμα της πεταλούδας και την άλλη στο νούφαρο. Έτσι άρχισε να κολυμπάει γρήγορα μέσα από το ποτάμι. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ένας μεγάλος μπαμπούνος πέταξε από πάνω της. Γοητευμένος από την ομορφιά της, την άρπαξε και τη σήκωσε. Η πεταλούδα δεμένη με τη ζώνη συνέχισε να σέρνει το νούφαρο. "Τι κρίμα!" αναφώνησε ο Τίνι. «Αυτό που με στεναχωρεί περισσότερο είναι ότι η καημένη η πεταλούδα δεν θα μπορέσει να ελευθερωθεί από το νούφαρο». Όμως ο μπαμπούνος δεν φαινόταν να συγκινείται. Άφησε την Τίνι σε ένα κλαδί του δέντρου όπου έμενε και κάθισε δίπλα της.

Σε λίγο έφτασαν και άλλοι μπαμπούνοι που ζούσαν εκεί. Τα θηλυκά, τρελά από τη ζήλια, την κοίταξαν με περιφρόνηση. Κάποιοι σχολίασαν: «Μμμμμ, χαλαρώστε την όμορφη!»

"Κοίτα, δεν έχει κεραίες ή φτερά. Δεν μπορεί να πετάξει!" Αν και ο μπαμπούνος ήταν ακόμα ερωτευμένος με την όμορφη Tiny, νόμιζε ότι δεν μπορούσε να ζήσει με μια γυναίκα που όλοι οι συνομήλικοί του την περιφρονούσαν. Την κατέβασε λοιπόν από το δέντρο και την άφησε πάνω σε ένα τριαντάφυλλο.

Η καημένη η Τίνι πέρασε όλο το καλοκαίρι στο δάσος με μοναδική παρέα το κελάηδισμα των πουλιών.

Όταν όμως έφτασε το φθινόπωρο, όλα τα πουλιά πέταξαν σε πιο ζεστά μέρη και ο Τίνι έμεινε μόνος στο τέλος, παγωμένος από το κρύο! Σε μια παγωμένη μέρα, ξεκίνησε να βρει καταφύγιο. Κάποια στιγμή έφτασε στο σπίτι ενός αρουραίου. Μόλις είδε το καημένο τόσο κρύο και πεινασμένο, της είπε: «Μπορείς να μείνεις εδώ τον χειμώνα. Θα σου δώσω φαγητό και σε αντάλλαγμα θα μου καθαρίσεις το σπίτι και θα μου πεις ιστορίες». Αυτή η διάταξη άρεσε πολύ στον Τίνι και άρχισε αμέσως να καθαρίζει το σπιτάκι. Το ίδιο βράδυ ο κύριος Μολ ήταν καλεσμένος σε δείπνο. Μετά το φαγητό, η Τίνι άρχισε να λέει όμορφες ιστορίες με τη βραχνή φωνή της. Μόλις την άκουσε ο τυφλοπόντικας, την ερωτεύτηκε. Θέλοντας να ξαναδεί εκείνο το μεγαλειώδες πλάσμα το συντομότερο δυνατό, τους κάλεσε να τον επισκεφτούν για να ανταποδώσει τη φιλοξενία τους. Οι επισκέψεις στο λαγούμι του τυφλοπόντικα γίνονταν όλο και πιο συχνές. Τα δύο σπίτια επικοινωνούσαν μεταξύ τους μέσω ενός μακρόστενου διαδρόμου. Εκεί μια μέρα ο Τίνι είδε ένα άψυχο χελιδόνι. Λυπημένη το χάιδεψε και το φίλησε. Τότε το πουλάκι ξαναζωντάνεψε από τη ζεστασιά της αγκαλιάς του και την καυτή ανάσα του. Όλες τις νύχτες εκείνου του κρύου χειμώνα, ο Τίνι φρόντιζε το χελιδόνι, παίρνοντάς του ζεστό φαγητό και κουβέρτες. Του φέρθηκε με τόση στοργή και αγάπη που όταν έφτασε η άνοιξη το πουλάκι ήθελε να ανταποδώσει την Τίνι για το καλό που του είχε κάνει. Της είπε λοιπόν: «Έλα μαζί μου. Θα σε πάω σε ένα υπέροχο μέρος όπου θα είσαι πραγματικά ευτυχισμένη».

"Δεν μπορώ. Δεν θέλω να στενοχωρήσω τον αρουραίο και τον τυφλοπόντικα. Είναι τόσο καλοί μαζί μου." απάντησε ο Τίνι και το χελιδόνι την αποχαιρέτησε και πέταξε μακριά. Ήρθε η άνοιξη και γέμισε τους κάμπους με λουλούδια και ευωδιές. Μια μέρα που η Τίνι έκανε ηλιοθεραπεία έξω από το σπιτάκι, ο αρουραίος ήρθε κοντά της και της είπε: «Τίνι, ο τυφλοπόντικας μου ζήτησε το χέρι σου και νόμιζα ότι θα ήταν καλός σύζυγος για σένα. Τώρα την άνοιξη και το καλοκαίρι που οι μέρες είναι μεγάλες, μπορείς να φτιάξεις τα προικιά σου. Όταν τα έχεις έτοιμα, θα κάνουμε τον γάμο.

Η Τίνι χαμογέλασε ευγενικά αλλά μέσα της ένιωθε απαίσια. Δεν ήθελε καθόλου να παντρευτεί τον τυφλοπόντικα, αλλά υπάκουσε και άρχισε να πλέκει, να υφαίνει και να ράβει τα προικιά της. Μόλις ήρθε το φθινόπωρο, ο αρουραίος όρισε την ημερομηνία του γάμου τους.

Η Τίνι, με δάκρυα στα μάτια, βγήκε έξω για να αποχαιρετήσει τον ήλιο. Σε λίγες μέρες δεν θα τον ξαναέβλεπε αφού θα ζούσε για πάντα με τον άντρα της κάτω από τη γη. Μέσα στους λυγμούς της, όμως, άκουσε έναν γνώριμο ήχο:

«Σταμάτα!» Ήταν το χελιδόνι. Μόλις είδε τον φίλο του να κλαίει, πέταξε κοντά της και τη ρώτησε: «Τι συμβαίνει, Τίνι, γιατί είσαι λυπημένος;»

«Είμαι δυστυχισμένη, γιατί αύριο θα παντρευτώ τον τυφλοπόντικα και δεν θα ξαναδώ το φως της δημοσιότητας...»

«Λοιπόν γιατί δεν έρχεσαι μαζί μου;» Της πρόσφερε το χελιδόνι. "Έρχεται χειμώνας και θα φύγω για πιο ζεστά μέρη. Έλα!" Ο Τίνι δεν χρειάστηκε να το σκεφτεί. Δέχτηκε αμέσως την πρόταση του φίλου του και αμέσως ανέβηκε στην πλάτη του. Ταξίδεψαν μέρες και μέρες μέχρι που έφτασαν σε ένα μέρος όπου ο ήλιος έλαμπε έντονα. Το χελιδόνι πέταξε στο όμορφο δάσος δίπλα σε μια γαλάζια λίμνη. Εκεί κατέβηκε και άφησε τον Τίνι στον κάλυκα ενός λουλουδιού. Τότε τι έκπληξη! Στο ίδιο σημείο, ένα ανθρωπάκι με δέρμα καθαρό σαν κρύσταλλο καθόταν αναπαυτικά, φορώντας ένα χρυσό στέμμα στο κεφάλι του. Δεν ήταν μεγαλύτερο από την Τίνι και ένιωθε ότι ήταν το πιο όμορφο πλάσμα που είχε δει ποτέ. Αυτό το μικρό πλάσμα ήταν πρίγκιπα. Αλλά και αυτός ήταν τόσο γοητευμένος από την Τίνι που την ερωτεύτηκε αμέσως. «Είμαι ο πρίγκιπας των λουλουδιών». της είπε. «Θέλεις να γίνεις γυναίκα μου;» Ακούγοντας αυτά τα λόγια, η Τίνι θυμήθηκε τον βάτραχο, τον βάτραχο, τον τυφλοπόντικα, όλους τους επίδοξους μνηστήρες που είχε γνωρίσει και δέχτηκε με χαρά την πρόταση του πρίγκιπα. Αμέσως αγόρια και κορίτσια πέταξαν από κάθε λουλούδι και της έδωσαν ένα λουλουδάτο φόρεμα και ένα ζευγάρι φτερά. "Τώρα μπορείς να πετάξεις κι εσύ! Θέλεις το όνομά σου να είναι Μάγια;" Ο όμορφος πρίγκιπας τη ρώτησε και εκείνη δέχτηκε «Αντίο» φώναξε το χελιδόνι καθώς πετούσε προς τη φωλιά του.

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Σε αυτή την ιστορία είναι πολύ σημαντικό να τονίσουμε την αξία της κοινωνικής ένταξης.

Όταν ξαναγράφετε την ιστορία, θα μπορούσατε να τονίσετε την αξία της κοινωνικής ένταξης επιλέγοντας μια διαφορετική πορεία.

“Η ιστορία του ψαρά και της γυναίκας του”

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας ψαράς και η γυναίκα του ζούσαν σε μια μικρή ψαροκαλύβα κοντά στη θάλασσα. Ο ψαράς πήγαινε κάθε μέρα στο νερό και ψάρευε.

Μια μέρα έβγαλε έναν μεγάλο πεισινό από βαθιά στο κάτω μέρος. Ο πεισινός είπε: «Δεν είμαι αληθινός πεισινός, είμαι ένας μαγεμένος πρίγκιπας». Και ζήτησε από τον ψαρά να τον ξαναβάλει στο νερό γιατί δεν θα του άρεσε. Ο ψαράς ήταν αρκετά καλός για να απελευθερώσει το ψάρι, αλλά όταν είπε στη γυναίκα του γιατί δεν είχε φέρει πίσω ένα ψάρι, εκείνη ήταν δυστυχισμένη. Ο ψαράς είπε να καλέσει τον πρίγκιπα και να τον βάλει να εκπληρώσει μια επιθυμία: ένα μικρό σπίτι αντί για τη φτωχική καλύβα.

Ο άντρας υπάκουσε απρόθυμα και επέστρεψε στη θάλασσα. Το νερό είχε γίνει πράσινο και κίτρινο. Ο ψαράς φώναξε: «Ανθρακάκι, ανθρωπάκι, Timpe Te, Buttje, Buttje στη θάλασσα, η γυναίκα μου, Ilsebill, δεν θέλει αυτό που θέλω». Τότε ο πεισινός κολύπησε και ο ψαράς εξέφρασε την επιθυμία της γυναίκας του για ένα σπίτι. «Συνέχισε», είπε ο πεισινός, «το έχει ήδη». Όταν ο άντρας γύρισε σπίτι, η γυναίκα του καθόταν μπροστά σε ένα όμορφο σπίτι με κήπο και ήταν και οι δύο χαρούμενοι.

Αλλά μετά από λίγο, η σύζυγος παραπονέθηκε ότι θα προτιμούσε ένα μεγάλο κάστρο αντί για το μικρό εξοχικό σπίτι. Έστειλε λοιπόν τον άντρα της πίσω στον Μπατ και, με βαριά καρδιά, ο ψαράς ξεκίνησε. Αυτή τη φορά το νερό ήταν μοβ, γκρι και πυκνό. Ο ψαράς φώναξε τον πεισινό και του είπε τι ήθελε η γυναίκα του. «Εμπρός, είναι στην πόρτα», είπε ο πεισινός.

Όταν ο ψαράς γύρισε σπίτι, υπήρχε ένα μεγάλο πέτρινο παλάτι με υπηρέτες και υπέροχα κτήματα. Η γυναίκα του έδειξε περήφανα τον ψαρά τριγύρω και είπε ότι πρέπει να είναι ευτυχισμένοι τώρα. «Ας το σκεφτούμε αυτό», απάντησε η γυναίκα. Το επόμενο πρωί, σκέφτηκε ότι ο άντρας έπρεπε να γίνει βασιλιάς. Ο ταπεινός ψαράς δεν ήθελε να γίνει βασιλιάς, αλλά η γυναίκα του τον έστειλε στον πισινό για να γίνει βασίλισσα. Κατάθλιψη, ο άνδρας πήγε στη θάλασσα και σκέφτηκε ότι δεν ήταν σωστό. Το νερό ήταν όλο μαύρο-γκρι και βρωμούσε. Ο ψαράς φώναξε τον πισινό και εξέφρασε την επιθυμία της γυναίκας του. «Συνέχισε, είναι ήδη εκεί», είπε ο πισινός.

Όταν ο άντρας επέστρεψε στο σπίτι, το παλάτι ήταν πολύ μεγαλύτερο, η γυναίκα του καθόταν σε έναν χρυσό θρόνο και περιβαλλόταν από την αυλή της. "Ω γυναίκα, τι υπέροχο που είσαι τώρα βασιλιάς! Τώρα δεν θέλουμε να ευχηθούμε τίποτα περισσότερο." Αλλά η γυναίκα ήθελε τώρα να γίνει αυτοκράτειρα και δεν θα ησυχάσει μέχρι ο άντρας να ξεκινήσει ξανά. Η θάλασσα ήταν μαύρη και πυκνή και αφρισμένη. Ο ψαράς τρομοκρατήθηκε όταν κάλεσε τον πισινό και του είπε την επιθυμία της γυναίκας του. «Εμπρός», είπε ο πισινός, «είναι ήδη εκεί».

Όταν ο άντρας γύρισε σπίτι, η γυναίκα του ήταν αυτοκράτειρα. Δεν της έφτανε όμως αυτό, ήθελε να γίνει και πάπας. Με τα γόνατα που έτρεμαν ο ψαράς πήγε στη θάλασσα. Το νερό έβραζε και μαύρα σύννεφα κυνηγούσαν τον ουρανό. Ο πισινός έκανε και αυτή την επιθυμία και όταν ο ψαράς γύρισε σπίτι, υπήρχε μια μεγάλη εκκλησία περιτριγυρισμένη από παλάτια. Η γυναίκα του ήταν ντυμένη στα χρυσά και οι βασιλιάδες και οι αυτοκράτορες έμειναν έκπληκτοι. Τώρα λοιπόν ήταν παπάς, αλλά ακόμα δεν ήταν ικανοποιημένη, ήθελε να γίνει σαν τον καλό Κύριο. Ο άντρας την παρακάλεσε να σταματήσει, αλλά εκείνη θύμωσε τόσο πολύ που τράπηκε σε φυγή φοβισμένος. Ο ουρανός ήταν κατάμαυρος, μια τεράστια καταιγίδα μαινόταν και η θάλασσα ξεσήκωσε πανύψηλα μαύρα κύματα. Ο ψαράς φώναξε ενάντια στις δυνάμεις της φύσης και όταν εμφανίστηκε ο πισινός, του είπε ότι η γυναίκα του ήθελε να γίνει σαν τον καλό Κύριο. Ο πισινός είπε: «Συνέχισε, είναι ήδη πίσω στην καλύβα του ψαρά.» Έτσι, ο ψαράς και η γυναίκα του ήταν πίσω στη μίζερη μικρή καλύβα.

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Σε αυτή την ιστορία, η αγάπη παρεμποδίζεται από την κοινωνική θέση και τις προσδοκίες που έχουμε ο ένας από τον άλλον, είτε πρόκειται για έναν μητρικό δεσμό, την πίεση από την κοινωνία ή τα συναισθήματα που κυριαρχούν στις στάσεις μας. Η αξία της κοινωνικής ένταξης μπορεί να διερευνηθεί και είναι δυνατό να ξαναγράψουμε την ιστορία φανταζόμενοι ότι διαδραματίζεται στο σήμερα και όχι στην εποχή των πριγκίπισσες.

“Η πριγκίπισσα και το μπιζέλι”

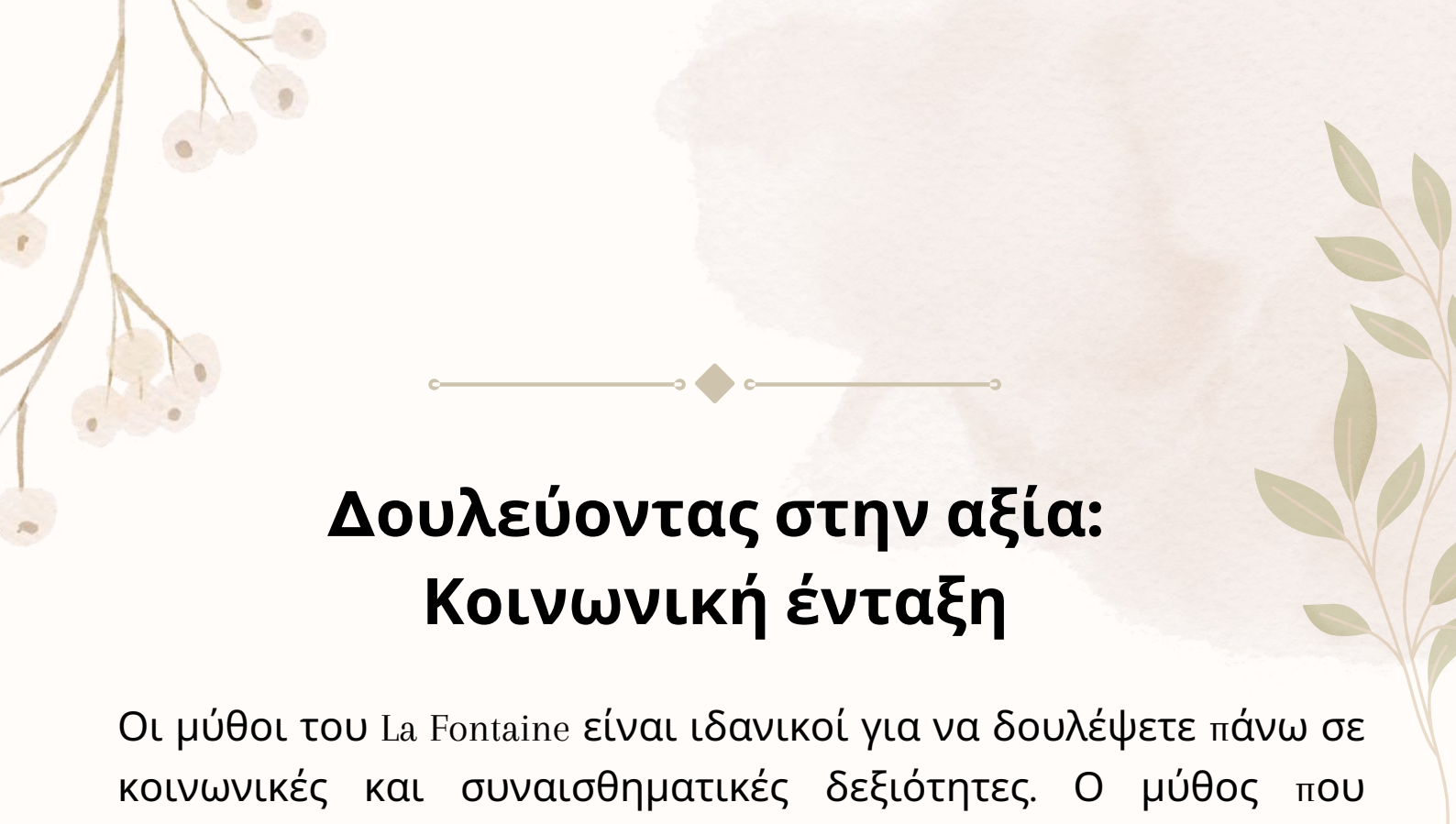
Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας πρίγκιπας που ήθελε να παντρευτεί μια πραγματική πριγκίπισσα. Ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο, αλλά όπου κι αν πήγαινε, δεν μπορούσε να βρει ένα. Κάτι έμοιαζε πάντα λάθος με τις πριγκίπισσες που συναντούσε.

Μια θυελλώδη νύχτα, μια νεαρή γυναίκα χτύπησε την πόρτα του κάστρου του πρίγκιπα. Ήταν μούσκεμα από τη βροχή και τα ρούχα της ήταν λασπωμένα, αλλά ισχυριζόταν ότι ήταν πραγματική πριγκίπισσα. Η βασίλισσα, καχύποπτη, αποφάσισε να τη δοκιμάσει.

Εκείνο το βράδυ, η βασίλισσα έβαλε ένα μικροσκοπικό αρακά κάτω από είκοσι στρώματα και είκοσι πουπουλένια κρεβάτια στο δωμάτιο των φιλοξενούμενων. Είπε στην πριγκίπισσα να κοιμηθεί εκεί και να δει πόσο άνετα ήταν.

Το επόμενο πρωί, η πριγκίπισσα κατέβηκε για πρωινό, φαινόμενη κουρασμένη και πονεμένη. «Δεν μπορούσα να κοιμηθώ καθόλου», είπε. «Υπήρχε κάτι σκληρό στο κρεβάτι και με κράτησε ξύπνιο όλη τη νύχτα!»

Η βασίλισσα χαμογέλασε, γνωρίζοντας ότι μόνο μια αληθινή πριγκίπισσα θα μπορούσε να νιώσει ένα μικροσκοπικό μπιζέλι μέσα από τόσα πολλά στρώματα κρεβατιού. Ο πρίγκιπας ήταν ενθουσιασμένος - είχε επιτέλους βρει μια πραγματική πριγκίπισσα! Παντρεύτηκαν και το μπιζέλι εκτέθηκε στο βασιλικό μουσείο.

Δουλεύοντας στην αξία: Κοινωνική ένταξη

Οι μύθοι του La Fontaine είναι ιδανικοί για να δουλέψετε πάνω σε κοινωνικές και συναισθηματικές δεξιότητες. Ο μύθος που επιλέχθηκε σάς επιτρέπει να εργαστείτε για την κοινωνική ένταξη, τις διαφορές και πώς μπορούν να επηρεάσουν την καθημερινή ζωή.

Η επανεγγραφή αυτής της ιστορίας είναι απλή, καθώς το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να δημιουργήσετε ανθρώπινους χαρακτήρες και ιστορίες από τη ζωή των συμμετεχόντων.

“Ο Πελαργός και η Αλεπού”

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν μια πονηρή αλεπού που της άρεσε να παίζει κόλπα με τις φίλες της. Μια μέρα, κάλεσε τον φίλο της, τον πελαργό, για φαγητό. Η αλεπού υποσχέθηκε ένα νόστιμο γεύμα και ο πελαργός, ευγενικός, δέχτηκε με χαρά την πρόσκληση.

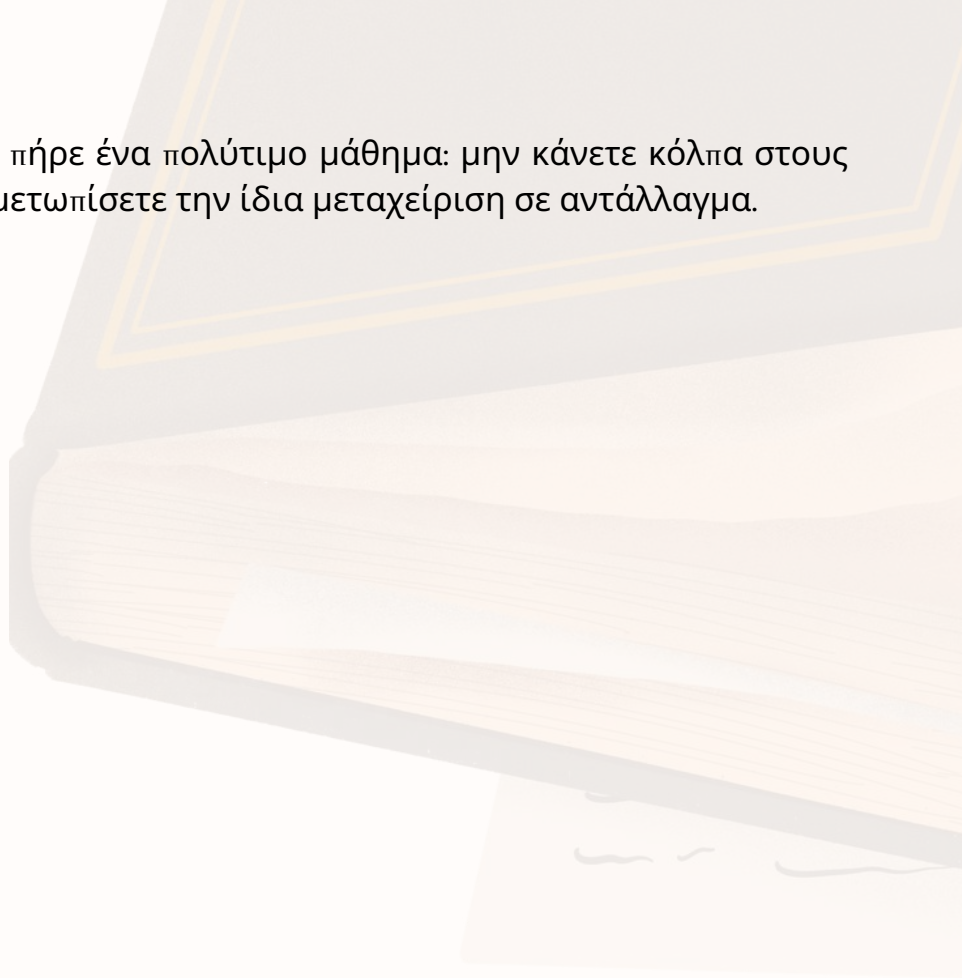
Όταν έφτασε ο πελαργός, η αλεπού την καλωσόρισε θερμά και την κάλεσε να καθίσει στο τραπέζι. Η αλεπού είχε ετοιμάσει σούπα, αλλά τη σέρβιρε σε πολύ ρηχά πιάτα. Η αλεπού άρχισε να πίνει τη σούπα της εύκολα, γλείφοντάς την από το πιάτο. Αλλά ο φτωχός πελαργός, με το μακρύ του ράμφος, δεν μπορούσε να φάει καθόλου από τη σούπα. Προσπάθησε να χτυπήσει το ράμφος της στο πιάτο, αλλά δεν ωφέλησε. Δεν μπορούσε παρά να καθίσει εκεί, πεινασμένη και αμήχανη, ενώ η αλεπού τελείωνε το γεύμα της με ένα ικανοποιημένο χαμόγελο.

Η αλεπού προσποιήθηκε ότι δεν πρόσεξε τον αγώνα του πελαργού και, όταν τελείωσε το δείπνο, καληνύχτισε τη φίλη της με ένα πονηρό χαμόγελο. Ο πελαργός έφυγε απογοητευμένος, αλλά δεν ήταν θυμωμένος. Αντίθετα, αποφάσισε να δώσει στην αλεπού ένα μάθημα ως αντάλλαγμα.

Λίγες μέρες αργότερα, ο πελαργός κάλεσε την αλεπού στο σπίτι της για φαγητό. Η αλεπού, ανυπόμονη να δει τι είδους γεύμα θα ετοιμάσει ο πελαργός, δέχτηκε την πρόσκληση. Όταν έφτασε η αλεπού, ο πελαργός σέρβιρε το φαγητό σε ψηλά, στενά βάζα με μακρύ λαιμό. Ο πελαργός, με το λεπτό ράμφος του, δεν είχε πρόβλημα να φτάσει μέσα στο βάζο για να φάει το νόστιμο γεύμα. Αλλά η αλεπού, με το κοντό ρύγχος της, δεν μπορούσε να φτάσει ούτε μια μπουκιά. Προσπάθησε να γείρει το βάζο, αλλά δεν βγήκε φαγητό. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να καθίσει και να παρακολουθήσει τον πελαργό να απολαμβάνει το γεύμα της.

Όταν ο πελαργός τελείωσε το φαγητό, κοίταξε την αλεπού και είπε: «Ελπίζω να σου άρεσε το δείπνο μου, όσο κι εμένα το δικό σου». Η αλεπού, συνειδητοποιώντας ότι ο πελαργός την είχε ξεγελάσει σε αντάλλαγμα, ένιωσε ντροπή και έφυγε ήσυχα από το σπίτι.

Από εκείνη την ημέρα, η αλεπού πήρε ένα πολύτιμο μάθημα: μην κάνετε κόλπα στους άλλους, αν δεν μπορείτε να αντιμετωπίσετε την ίδια μεταχείριση σε αντάλλαγμα.

Δωρεάν Άδεια

Το προϊόν που αναπτύχθηκε εδώ ως μέρος του έργου Erasmus+ "Ιστορίες για ενδυνάμωση 2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380" αναπτύχθηκε με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τη γνώμη του συγγραφέα. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν είναι υπεύθυνη για το περιεχόμενο των εγγράφων

Η έκδοση αποκτά την άδεια Creative Commons Licence CC BY- NC SA.

Αυτή η άδεια σάς επιτρέπει να διανέμετε, να αναμιγνύετε, να βελτιώνετε και να αξιοποιείτε το έργο, αλλά μόνο μη εμπορικά. Κατά τη χρήση του έργου καθώς και αποσπάσματα από αυτό πρέπει

1. Να αναφέρεται η πηγή και να δίνεται ένας σύνδεσμος προς την άδεια χρήσης και να αναφέρονται πιθανές αλλαγές. Τα πνευματικά δικαιώματα παραμένουν στους συντάκτες των εγγράφων.
2. Το έργο δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί για εμπορικούς σκοπούς.
3. Εάν ανασυνθέσετε, μετατρέψετε ή βασίσετε το έργο, οι συνεισφορές σας πρέπει να δημοσιευτούν με την ίδια άδεια με την αρχική.

Αρνηση

Χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ωστόσο, οι απόψεις και οι απόψεις που εκφράζονται είναι μόνο του ή των συγγραφέων και δεν αντικατοπτρίζουν απαραίτητα εκείνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε ο EACEA μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για αυτά.